

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJ

- *Semmi* – csoportos különdíj az adaptációért
- *Ami a végpontok között...* – csoportos különdíj az eredeti szövegért

EGYÉNI KÜLÖNDÍJ

- *Naplopók, Ernellák Farkaséknál* – színészi különdíj Nagy Gergőnek
- *Naplopók, Ernellák Farkaséknál* – színészi különdíj Szanka Leventének
- *Naplopók* – színészi különdíj Szűcs Ágotának
- *Ernellák Farkaséknál* – színészi különdíj Czibere Annának
- *Ernellák Farkaséknál* – színészi különdíj Molnár Zsófiának
- *Ami a végpontok között...* – színészi különdíj Bujdosó Virágnak
- *Bernarda* – rendezői különdíj Bakos Csinszának
- *Kétpercesek* – rendezői különdíj Pusztai Mórnak – az ODE Táborba meghívást nyert
- legjobb női alakítás: Ménes Emese (*Felhangok, Bernarda*) – az ODE Táborba meghívást nyert
- legjobb férfi alakítás: Bodnár Erik (*Naplopók*) – az ODE Táborba meghívást nyert

RDT 2022

Közép-magyarországi Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Budapest, KIMI, 2022. március 26.

A felelős szerkesztő jegyzete: nagyon ritka esemény, de egyszer már jártunk így. 2019-ben ez szerepelt a DPM 62. szám 39. oldalán: „A 2019. május 11-én a balassagyarmati Mikszáth Kálmán Művelődési Központban tartott, hagyományosan kitűnően szervezett, a csoportok között is rendkívül népszerű közép-magyarországi regionális bemutatóról zsűritagjainktól nem kaptunk elemzést, részletes ismertetőt. All-jon itt a résztvevő csoportok jegyzéke.” És állt...

A KIMI-ben is volt zsűri 2022. március 26-án. A zsűri egyik tagja vállalta, hogy megírja a szakmai beszámolót.

Azt tudjuk közzétenni, ami beérkezik.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

MINŐSÍTÉS

Dózsa 11: *Mara* – rendező: Kocsis Nándor (csoportvezető), Benkovics Sándor, Györke Tímea, Gyarmati Fruzsina – bronz minősítés

G Szektor: *Lélekharang* – rendező: László G. Attila – bronz minősítés

DGyG – 12.E – Díszkosz: *A nagy füzet* – rendező: Benkovics Sándor – bronz minősítés

Tízbé: *Liliom* – rendező: Konczer Kinga (csoportvezető), Benkovics Sándor – ezüst minősítés

Pogácsa az Arénában: *Übüségeink kora* – rendező: Koltai Judit – ezüst minősítés

IMSZ: *PERcek* – rendező: Almássy Bettina – ezüst minősítés

Kodály dráma 11: *Fizikusok* – rendező: Farkas Atilla – arany minősítés

Club Színház BarbekYou diákszínjátszó csoport: *Momo* – rendező: Halász Tibor (csoportvezető) és Bertalan Adrienne – arany minősítés (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

PHWI Senior csoport: *Én, a féreg* – rendező: Kiss Péter – arany minősítés (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJ

- *Fizikusok*: a kiemelkedő összjátékért
- *Liliom*: a kiemelkedő összjátékért
- *Übüségeink kora*: a zenei alkotótevékenységért
- *Egyiptom*: zenei különdíj
- *Pygmalion*: a dramaturgiai munkáért
- *Lélekharang*: a dramaturgiai munkáért
- *Momo*: az egyedi atmoszféra megteremtéséért
- *A nagy füzet*: az egyedi mozgásnyelv alkalmazásáért
- Mara: az egyedi térszervezésért

EGYÉNI KÜLÖNDÍJ

- ODE-tábor csoportvezetőnek: Hahn Gergő (*Egyiptom*)
- ODE-tábor színészeknek: Orbán Réka (*Pygmalion*), Szabó Dorottya (*Én, a féreg*)
- Legjobb férfi alakítás: Walsh Gáspár (*Fizikusok*)
- Legjobb női alakítás: Nyári Emma (*Én, a féreg*)

Színészi különdíj

- Magashegyi Nóra (*Lélekharang*)
- Eőri Anna (*Én, a féreg*)
- Bodor Anna Réka (*Momo*)
- Bróder Ferenc (*A nagy füzet*)

RDT 2022

Közép-magyarországi Regionális Diákszínjátzó Találkozó

Fábián Péter

Budapest, Vörösmarty Mihály Gimnázium,
Nemes Nagy Ágnes Művészeti Szakgimnázium,
2022. márc. 31 – ápr. 4.

NNÁ/KIMI 12.B – *Lila ákác* – rendező: Göndör Dávid

Az előadás Szép Ernő színdarabjának részleteit alapul véve beszél a szerelem és a felnőtté válás problematikájáról. A kétszereplős jelenetfűzért dalbetétek tagolják, melyek olykor a szerelem érzésének paródiáiként, olykor pedig épp a szeretett fél iránti vágyódás mélyen átélt lecsapódásaiként jelennek meg. Az előadás motorja mindvégig a két szereplő közötti szerelmi vívódás marad, melyet a két játészó, Göndör Dávid és Garai Lilla megkapó humorral, ugyanakkor mély érzelmi töltettel ábrázol. Kiemelendő az előadás letisztultsága: majdhogynem üres tere nélkülöz mindennemű kisrealizmust, melynek folytán a játék kortalanná és univerzálissá válik. Apró

gyermekbetegségei ellenére – többször van vége, illetve néhol eldöntetlen, hogy komoly, vagy parodisztikus hangvételű-e egy-egy dal előadásmódja – a *Lila ákác* üdeségével, játszóinak koncentrált jelenlétével kimagasló munka.

NNÁ/KIMI 11.B Fehér Brontosaurus – *Sakura* – rendező: Eck Attila

A japán mesékből építkező előadás sodró lendületével hamar ejti rabul a nézőt: a sziporkázó humorú, harsány jelenetek egymásutánja igazi színházi konfettizápor élményét kínálja. A fokozott tempó, valamint a térkezelés (az előadás mintha nagyobb teret igényelne, mint amiben játszódik) eleinte megnehezíti a kuszának tűnő cselekmény követését, ám az előadás egyharmada környékén minden a helyére kerül: világossá válik, hogy két mese fut egymással párhuzamosan a szemünk előtt. Apró hiányérzetet hagy, hogy bár mindkét történet magával ragadó, párhuzamosaik nem találkoznak a mesélés végtelenjében, és nem kapunk kielégítő választ arra, hogy miért éppen ezt a két mesét mondják el az alkotók. Mindez azonban eltöri a játszó mesélőkedve és a döbbenetes közösségi munka mellett. Egy osztálynyi embert látunk végig a színpadon, és nem látni „elcivilkedett”, felesleges pillanatokat – minden játszónak konkrét viszonya van a színpadi történésekkel. A csapatmunka mellett megjelennek bravúros egyéni teljesítmények is. A *Sakura* vérbeli csapatmunka sok zenével és megannyi paralel színpadi történettel, ami egy pillanatra sem hagyja felfedeznivaló nélkül a nézőt.

NNÁ/KIMI 12.B – Endoff – rendező: Zuti Krisztián

Az előadás alkotói nagyot kockáztattak azzal, hogy egy nagysikerű Netflix-sorozatot vettek alapul, ilyenkor ugyanis joggal merül fel a mindenkor színházi filmadaptációkkal kapcsolatos aggály: vajon tud-e többet adni a színpadi feldolgozás az eredetinel? Az előadás első néhány perce azonban minden kételyt eloszlat: az eredeti sorozat szüzséje itt csak ugródeszka ahhoz, hogy a játszó saját magukról, pontosabban a családhoz fűződő viszonyaikról beszéljenek. Az előadás autentikusságát az a rendezői lelemény adja, hogy a két főszereplő fiatal, akik világgá mennek hazulról, egyszerre, vagy éppen felváltva többen is játsszák. Ez azt eredményezi, hogy a befogadót nem annyira a történet kezd el érdekelni, hanem az, hogy a fiatal fiú és lány karakterét melyik játzó miképpen jeleníti meg. Így tágul a két világgá ment fiatal története egy egész generáció önvallomásává. Mindemellett az előadás megőrzi az eredeti sorozat karcos fekete humorát, amely alaptónus kitűnő ellenpontjául szolgál az olykor lírai magaslatokba emelkedő monológoknak, melyekben a játszó személyes (vagy legalábbis annak tűnő) történeteket mesélnek el a cselekménybe ékelve. Sallangmentes, könnyed játék, kitűnő témaválasztás jellemzi az *Endoffot*, melynek minden percéből üvölt, hogy az alkotókat mélyen fűti a téma, amelyről beszélnek.

NNÁ/KIMI 12.B – Exit – rendező: Zuti Krisztián

Az *Exit* Shakespeare *Hamletjét* veszi alapul, ám inkább csak kiindulópontként használja ahhoz, hogy az eredeti műben is felmerülő megannyi problematika és alaphelyzet közül szemezgetve néhányat improvizációk útján dolgozzon fel. Bár az előadás maga nem improvizáció, a jelenetek szövegeinek többségén érződik, hogy rögtönzés útján jött létre. Ez egyfelől nagy erénye az előadásnak, hiszen a „saját nyelvükön” megszólaló fiatalok bizonyos pillanatokban zavarba ejtően hitelesen szólnak meg, ugyanakkor az egész előadást átható alanyiség olykor a változatlanság rovására megy. Őszinte pillanatokban nincs hiány, viszont változatos dramaturgiában igen: az egymással lazán összefüggő jelenetek többsége egyritmusú és hasonlóan építkező, amelytől a nézőnek olyan élménye támad, mintha az előadás újra és újra előlről kezdődne. Ezt az érzetet erősítik a ritmustalan átállások is. Mindez azonban mit sem von le az *Exit* legfőbb

érdeméből: az eszköztelen, minden manírt nélkülöző színészi jelenlet magas színvonalú megfogalmazásából.

NNÁ/KIMI 11.B Fekete Brontosaurus – *Crom Cruach* – rendező: Eck Attila

A *Crom Cruach* egy kelta mesét vesz alapul, és meséli újra döbbenetes részletességgel, alázatos játékkal. Az előadás megkerülhetetlen értéke az összművészetiség és az ebből fakadó sokrétű vizualitás: megjelennek benne az árnyjáték, a bábjáték, valamint a táncszínház egyes elemei is. Tovább fokozza a vizuális élményt, hogy a rendező előszeretettel komponál komplex képeket a színpadon (elég csak az egymás ellen vonuló hadseregek zászlós koreográfiával történő meg-elevenítésére gondolni). Azonban mit sem érne e rendezői invenciók sokasága, ha nincs a ját-szók pontos összjátéka, koncentrált jelenlete, amely az egész előadás fő motorjává válik. A ke-sze-kusza, sokfelé ágazó történet azonban nem egyszer mintha ránehezedne a játékra: olykor az egyes szereplőknek nincs idejük „valamilyenné válni”, mert a rengeteg mesélni való nem hagy elég időt a karakterformálásra. A végére már nehéz kibogozni, hogy „ki kit, miért és ho-gyan”, azonban a mese olykor fárasztó labirintusát élménnyé varázsolja a játszóknak üdesége, és az a zavarba ejtő „őserő”, amellyel újrameséli a véres háborúkkal teli, ősi történetet.

Részegek 12.D – *Részegek* – rendező: Tóth Bence Elmó

A *Részegek* színre kívánja vinni Ivan Viripajev nagysikerű darabját, az azonban nem derül ki az előadásból, hogy a merészségen túl vajon mi volt az alkotók célja. Az életlen fókuszról fa-kadó rendezői-színészi eldöntetlenségek egyes jeleneteket nehezen befogadhatóvá, másokat ér-telmezhetetlenné tesznek. Ebből fakad az is, hogy a színészi játék több helyütt nélkülözi a szín-padi jelenletet: a játszóknak egymásból szólalnak meg, inkább olyan, mintha egy előre beállí-tott koreográfiát hajtanának végre. Üdítő kivételt képez ez alól néhány olyan jelenet, amelyben a színészek ösztönösen megtalálják a maguk igazát, és beleállnak abba (ilyen például az isme-retlenül egymásba szerető férfi és nő jelenete, vagy az isten és a részegek kapcsolatáról való filozofálás egyes részei). Az előadás további rákfenéje a térhasználat egyhangúsága: minden jelenet előtt a színészek felsétálnak a színre rendezői bal hátulról, és minden esetben oda is mennek vissza, amittől az egész előadás monotonná válik. Mindezek ellenére megsüvegelendő teljesítmény, óriási szellemi munkával a háttérben.

VMG-KIMI 11.D – *Azért vagyok ilyen, mert így döntöttem* – rendező: Szalai Ádám

A fesztivál egyik legszemélyesebb előadása, amely személyes hangvételnél a tér önmagában melegágyát képezi: középen egy kanapé áll, melyet meglehetősen közelről ül félig körbe a közönség. A kanapé előtt egy-másfél méteren zajlik a játék, így hamar megképződik az az intim hangulat, amelyben megszólalnak az improvizációk során született, személyes történetekből, illetve a játszóknak fantáziájából egyaránt táplálkozó jelenetek. A jelenetfűzér talán leginkább a családi élet visszasságait, a szülő-gyerek kapcsolat nehézségeit járja körbe – a bizonytalan meg-fogalmazás onnan ered, hogy nehéz eldönteni, mi áll az egész játék középpontjában. Fialokat látunk, amint anyukákat, apukákat, nagymamákat, barátokat, testvéreket, vagy éppen önmagu-kat játszzák sok humorral, közvetlen hangvétellel, a nézőknek való őszinte mesélni akarás sze-mérmetlen gesztusát sem nélkülözve, ami összességében élvezetes előadássá alakul, ám a pon-tosabb fókusz megtalálása nagy segítség lett volna a nézőnek abban, hogy megtudja, a látottakat valójában miért is látja. Az eldöntetlenségből fakadhat a keretjáték bocsánatos sutasága is, mindez azonban mit sem von le a játszókkal való közvetlen találkozás emlékezetes élményéből.

Kakaóscsiga 12.D – *A tavasz ébredése* – rendező: Mezey Gábor

A tavasz ébredése az eredeti mű felvetéseit, hangulatát, és leginkább érzékiségét gondolja tovább a mozgásszínház eszközeivel. Az egész előadást áthatja az erotika, amely azonban nem párosul sem a játszóknak szemérmességével, sem provokatív, ízléstelen túlzásokkal, közönségséggel. Fiatal, tudatosan használt testek mozognak a térben, természetes nőiességgel és férfias-sággal, és kerülnek egymással hol gyengéd, hol érzéki, hol egészen nyers viszonyba. Zavarba ejtő a játszókból áradó érettség és tudatosság – mintha felnőtt férfiak és nők lennének szép, fiatal testekben. Az előadásban hol a részletgazdag, mozgalmas kavalkád dominál, hol az egész színpadot betöltő csoportképek. A szereplők helyenként szövegrészeket is megszólaltatnak, melyek akkor tűnnek működőképesnek, amikor belesimulnak a mozdulatsorokba, és akkor kevésbé, amikor önálló prózai betétként jelennek meg, kissé indokolatlanul. Mindezzel együtt is, *A tavasz ébredése* minden ízében kimunkált, koherens előadás változatos zenei világgal.

VMG-KIMI 11.D – *TeMegEn* – rendező: Meleg Gábor

A *TeMegEn* nyitó jelenetében a fiúk és a lányok a színpad két oldalára állnak, majd felcsendül egy zene, mely alatt besétálnak a térbe, hogy különböző módokon megöleljék egymást – pontos, és egyben szórakoztató nyitány ez, mely kijelöli, hogy miről fog szólni az előadás: a fiú-lány, férfi-nő kapcsolatokról. Ezután záporozni kezdenek az egymással kezdetben lazán, majd egyre inkább összefüggő jelenetek, melyek a játszóknak improvizációi alapján születtek. Ezek többségében valóban szerelmi témákkal foglalkoznak, ám a nézőnek többször támad olyan érzése, mintha egy-egy probléma a levegőben maradna: több jelenet csattanó nélküli skicc marad, ami a mélyebben kidolgozott epizódok rovására megy. A nézői figyelem nem egyszer elfárad, mire a sok félkész etűd közt felragyog egy-egy érvényes, jól végiggondolt jelenet. A befogadást tovább nehezíti, hogy minden jelenet végén sötét lesz, majd átállás következik, és újra feljön a fény – ez nem kívánt monotonitást eredményez. Ugyanakkor kiemelendő a játszóknak játékkedve, és a tény, hogy ezeket az olykor nagy tételekkel operáló jeleneteket (többek között egy magzat-elhajtási dráma kezdeménye!) ők maguk szerették volna színházilag feldolgozni. A jelenetek megrostálásával, valamint a fénydramaturgia és az átállások újragondolásával könnyen megoldható, hogy a *TeMegEn* könnyedebben tudjon szólni arról, amiről szeretne.

VMG-KIMI 12.D – *Szarvaskirály* – rendező: Perényi Balázs

A *Szarvaskirály* klasszikus drámát újra mesélő előadás, s mint ilyen, egyedülálló a fesztivál epikus műveket dramatizáló, illetve az improvizációkból táplálkozó produkciói között. A játszóknak teljes szerepíveket visznek végig magas színvonalon. Külön színészi kihívás, hogy a komédia cselekménye szerint egy különleges varázslat segítségével bizonyos szereplők képesek átköltözni egymás testébe, így a darab során többször is előfordul, hogy egy-egy játész a testét és a lelkét kölcsönzi olyan szereplőnek, akit korábban más játszott. Az előadás legélvezetesebb része, ahogyan a néző végigkíséri, hogy a szereplők miképpen játsszák el egymást. A játszóknak végig lubickolnak a helyzet- és jellemkomikumban, ugyanakkor a harsány komédiázás nem veszi el a játék tétjét: életek mennek tönkre, szerelmek születnek és kerülnek végveszélybe a szemünk előtt. Olykor nem érteni, hogy egyes játszóknak mit mondanak, ami a szövevényes színdarab követésének szempontjából fajsúlyos probléma, de ez sem akadályozza meg, hogy komplex színházi élménnyel legyünk gazdagabbak.

Golimár 12.D – *Aludjunk!* – rendező: Buzási Kamilla

Buzási Kamilla drámája családi történetet jár körbe: egy fiatal testvérpár úgy dönt, elköltözik otthonról, mert nem tudják tovább elviselni, ahogyan szüleik megrontják az életüket. A felvetés

éles és önazonos, azonban a szöveg és maga az előadás is mintha elveszne a részletekben. Egész történet-szálak tűnnek feleslegesnek a kibontani kívánt problematika szempontjából, többet tudunk meg a szülők szennyestitkairól, illetve egy mellékszereplőnek tűnő pszichológus jellemtelenségeiről, mint a főszereplőnek szánt testvérpárról, és mindenekelőtt annak fiú tagjáról, aki gyakorlatilag végigalussza a cselekmény nagy részét. Amikor a fiú felébred és belép a történetbe, amelynek elvileg központi figurája, az előadás rögtön mederbe kerül, és a nézői kíváncsiság is felélénkül, ám amikor visszaalszik, a közönség érdeklődése is inkább udvariasba csap át, semmint zsigeribe. Az *Aludjunk!* dramaturgiai zsákutcai ellenére is tiszteletre méltó munka: egy fiatal drámaíró maga köré játszókat szervezett, és eljátszottak együtt egy történetet arról, ami foglalkoztatja őket – nagy színházi alkotók élettrajza szokott így kezdődni...

ságzoM 11.D – Tizenhét – rendező: Mezey Gábor

A *Tizenhét* szabad asszociációkra épülő mozgásszínházi előadás. A kizárólag lányokból álló csapat megkapó pontossággal és irigylésre méltó szemérmertlenséggel veti bele magát a legkülönbözőbb zenei aláfestésekkel operáló mozgásszínházi etűdökbe. A lányok közül többen, akik korábbi előadásokban halk szavú, kissé visszahúzódnó lénynek tűntek, itt kész nőként jelentek meg, olyan zsigeri vadságot vagy épp érzéki gyengédséget, esetenként üde játékosságot produkálva, amelyet prózai szerepeikben még kevésbé tudtak artikulálni. Természetesen az etűdsorban akadt olyan is, amely statikusságával kevésbé adott teret a játszóknak megmutatkozásának, de összességében kijelenthető, hogy a *Tizenhét* koncentráltságával és szabad játékosságával egyedülálló színfoltja volt a fesztiválnak.

Tarr Béla 12.D – Kórterem – rendező: Medgyessi Lili, Regős Marcell

Medgyessi Lili és Regős Marcell közös rendezése a mai magyar kórházi állapotok keserű szatírájaként aposztrofálja magát. A témaválasztás bátorsága és hiánypótló jellege vitathatatlan, azonban a színpadi megvalósítás eldöntetlenségei arról tanúskodnak, hogy az alkotók nem tisztázták pontosan, hogy mit és hogyan szeretnének kritizálni ebben az abszurd hajlószatírában. A legnagyobb probléma, hogy a színpadi történeteknek gyakorlatilag nincs tétje: a betegek (egy kivételével) nem is különösebben betegek, a nővérek csak panaszkodnak és gorombáskodnak a betegekkel, akik visszagorombáskodnak nekik. Néha bejön a kórterembe (ahol a betegek nem ágyakon fekszenek, hanem műanyag székeken ülnek) egy főorvos is, akinek van néhány bunkó, cinikus megjegyzése a többi szereplőhöz. A szándék érthető: értékvesztett világot kívánnak megmutatni az alkotók, de mivel ebben a világban senkinek nincs viszonya a másikhoz, és egyik szereplőért sem lehet igazolni, mert mind ellenszenves és érdektelen, a nézőnek inkább az a benyomása támad, hogy ha ennyire értéktelen betegek és dolgozók vannak a magyar egészségügyben, akkor úgy kell nekik. A darab utolsó jelenetében belép a felsőbb hatalom embere, aki karmesterként a betegek jajgatását vezényelve komponál groteszk kórust – invenciózus, hatásos lezárás volna ez, ha lenne mit lezárni. Az alkotókban ott van a potenciál, a kreativitás és a közlésvágy, ami még a félresiklott végeredményen is átsugárzik.

Pap Gang 11-12.D – Einstand – rendező: Pap Gábor

Az *Einstand* afféle zenés performansz, legalábbis valahol a színházi előadás és a teátrális elemekkel operáló koncert határán egyensúlyoz. A különleges műfaj autentikus hangulatot kölcsönöz az egész történetnek: egy osztályteremben zsúfolódunk össze, és egészen közről kísérhetjük végig, amint a játszóknak hol színészként, hol zenészként, hol mindkettőként avatnak be minket groteszk-fantasztikus meséjükbe. Az történik ugyanis, hogy egy lakásban a háztartási

gépek életre kelnek, elüldözik az embereket, majd ők maguk is emberré lényegülnek. Felvillanyozó felvetés sok humorral, játékos megoldásokkal. Az örömmel – mert az előadás tetemes részében ez történik – olykor ötletes dialógok szakítják meg, melyekben hol egy vécé beszélget egy hajszárítóval, hol egy csaptelep egy tévével. Mókás játék, üde bájjal fűszerezve. Az egész vállalkozás talán nem is akar több lenni egy kis önfeledt együttlétnél sok zenével és egy huncut alapötlettel, ami mégis hagy maga után némi hiányérzetet a nézőben. Már csak azért is, mert az alapötlet olyan izgalmas és gondolatébresztő, hogy az emberben felébred a kíváncsiság, hogy ebből vajon még mi sült ki?

VMG-KIMI 12.D – *Sok ilyen szép nap* – rendező: Blahó Gergő

Az előadás improvizációk alapján született, azonban két klasszikus abszurd dráma alaphelyzetét veszi alapul: Mrożek *Mulatság* és Beckett *Godot-ra várva* című drámájait. Egy baráti kör vár valakit, akinek ma van a születésnapja, és ennek öröme meglepetésszerűen készülnek neki, ám az ünnepektől sehogy sem akar megérkezni, ezért a várakozás egyre terhesebbé válik a várakozóknak. Plasztikus a díszlet: a földön lufik, hátul középen egy hosszú asztal, amely Leonardo *Az utolsó vacsora*-ját idézi, az asztal mögött pedig egy áttetsző fólia, mely mögé akkor oszonnak be az ünneplők, amikor azt hiszik, megjött az ünnepe. Ebben a térben kitűnően lehet várakozni: asztalnál unatkozni, lufikkal játszani, és az ajtóban lesni, hogy mikor jön a születésnapos. A várakozó sokaság tagjait fokozatosan megismerjük: látunk majdnem-leánykérést (az előadás egyik legkiemelkedőbb pillanata!), szerelmi vívódást és persze az unatkozás örökösén visszatérő motívumát. Az unalomba olykor a néző is belesüpped, mert nem mindig tudni, hogy a sok nem-történés mögött mik a belső történések a szereplőkben. Aztán, amikor egy-egy zárt jelenetet pontosan és mély átéltséggel eljátszanak, az előadás is megtalálja magát és érdekfeszítővé válik. A hullámzó nézői figyelem hátterében bizonyára egy rendezői bizonytalanság áll: mintha nem lenne pontosan eldöntve, hogy a várakozás maga az előadás témája, vagy a várakozás csak egy feszült alaphelyzet, és a fókusz a várakozók közötti emberi viszonyokon van. Ezzel együtt is a *Sok ilyen szép nap* sikeres és gigantikus színházi vállalkozás, melyben közel egy tucat játész ad tanúbizonyságot a színpadi létezésben való mély jártasságáról.

NNÁ 12b mozgásműhely – *Madaram senki* – rendező: Herold Eszter

A *Madaram senki* nagyszabású táncszínházi előadás, melyben egy csapat fiú és egy csapat lány táncolja-mozogja el a szerelem és a szabadság viszonyának feloldhatatlan ellentéteit. Az előadás bátran ötvözi a különböző táncokat és a mozgásszínházi elemeket, és magától értetődő könnyedséggel mozgat meg nagy tömegeket – az előadást ugyanis majd egy teljes osztály játssza. A tömegjelenetekben olykor elkapni civil pillanatokat, egy-egy apró, hibás mozdulat szemérmes korrekcióját, de összességében az egész produkciót elmélyült koncentráció jellemzi.

NNÁ tánctagozat – *Boldog nyárfalevél* – rendező: Vidané Szent-Ivány Kinga

Ebben a táncszínházi, prózai elemekkel is dolgozó előadásban az alkotók egy szerelem megszületésének pillanatát kísérlik megragadni, és teszik ezt – zsenge korukhoz képest – meglepően magas színvonalon. A főszereplő lány és fiú találkozása során csak néhány tömondat hangzik el, mégis a gesztusok pontossága, a játék sallangmentes letisztultsága és érzelmi töltöttsége, mely ugyanakkor humorral párosul, bravúros teljesítmény két tizenéves fiatalembertől. Kettejüket nézve alighanem minden nézőben újraéledt a remény, hogy létezik tiszta szerelem. A szerelem szárba szökkenéséhez azonban elengedhetetlen az a milió, amit a lányokból összeálló táncos biztosít kimunkált koreográfiával. A *Boldog nyárfalevél* egyetlen hiátusa a rendkívüli rövidség: a néhány meghitt, magával ragadó pillanat után, amikor a néző már behelyezkedett

a darab hangulatába, és beleszeretett a két fiatalba, akik olyan átható, tiszta tekintettel néznek egymás szemébe, máris feljön a nézőtéri fény, és jön a tapsrend. Alighanem egyként sóhajtott fel a közönség: Bárcsak nézhettük volna még!

NNÁ tánctagozat – *Don't look* – rendező: Gera Anita / Asztalos Dóra

A *Don't look* a Netflix *Ne nézz fel!* című filmjéből merített ihletet, hogy aztán teljesen elrugaszkodva a film cselekményétől, mindössze egyetlen, lényegi motívum felnagyítására összpontosítson: az agresszió jelenségére. A gépzenére rendszerint repetitíven mozgó testek valóban plasztikus megjelenítői voltak az agresszivitásnak, és az azzal kéz a kézben járó elidegenedettség-érzésnek. A pontosan végrehajtott koreográfia és a szemmel láthatóan tudatos testhasználat ellenére az előadás egésze nehézkesen találja meg az utat a nézők felé, ami elsősorban a játszóknak szemérmességéből fakad: mintha nem mernék átadni magukat a játéknak, mintha jól kidolgozott és begyakorolt mozdulataikat nem mernék igazán megmutatni. Holott szerénységre, szeméremre semmi okuk: süt róluk a tehetség.

NNÁ/KIMI 12.B – *Boldogtalanok* – rendező: Zuti Krisztián

A *Boldogtalanok* az egész fesztivál talán legmerészebb vállalkozása: tizenévesek játsszák el Füst Milán drámáját. Az előadás arról tanúskodott, hogy a nem mindennapi vállalkás sikerrel járhat, hiszen a nyitó jelenetben a játszóknak olyan nyers és szikár színpadi jelenléttel operáltak, ami komplex színházi élményt ígért. Ez a koncentrált jelenlét a későbbiekben is megmaradt, ugyanakkor nem jelentek meg újabb árnyalatai a játszóknak részéről, amiktől a jelenetek hangvétele kissé egysíkúvá vált. A befogadást tovább nehezítette, hogy bizonyos kulcsjelenetekből hiányzott a fordulatok megélésére szánt idő, másutt pedig egy-egy nagy jelentőséggel bíró fél mondat pasztell megfogalmazása akadályozta a szereplők sorsának mélyebb megértését. Rendezői tétovaságot sugallt a térkezelés is: a színpadon berendezett szobát hol a kisrealizmus szabályai szerint használta az előadás, hol felrúgva saját szabályrendszerét stilizált helyszínekkel és játékmóddal kezdett el operálni, amely stílustörés nem kapott egyértelmű indoklást. A *Boldogtalanok* nagy erénye a színészi alakításokban rejlik: néhol még kissé kamaszosan, de megannyi hiteles pillanatot megteremtve játszották végig a magyar drámairodalom egyik legbonyolultabb darabját.

NNÁ/KIMI 12.B – *Gyökerestől* – rendező: Zuti Krisztián

A Csehov-drámákat improvizációkkal feldolgozó *Gyökerestől* alighanem a fesztivál legnagyobb színészi-rendezői teljesítménye. A több mint kétórás előadás során a *Sirály* és a *Platonov* emblematikus jelenetei születnek újjá úgy, hogy az alkotók kitűnő ízléssel igazították hozzá saját korosztályukhoz azokat. Nehéz bárkit is kiemelni a játszóknak közül, mert mindenkinek volt legalább egy (de inkább több!) olyan színészi pillanata, amelyért önmagában megérte végig nézni a kortárs Csehov-eposzt. Pontosán elemzett, önazonosan játszott jelenetek, olvasható viszonyok, hitelesen ábrázolt érzelmek, nagy amplitúdójú színészi váltások, nagyszerű közösségi és egyéni teljesítmények – az alkotók ebben az előadásban felvonultatták a jóféle színházcsinálás alapvető kellékeit. Akadtak persze olyan momentumok, amelyek kevésbé tűntek hitelesnek (főként a tömegjelenetek esetében volt érzékelhető némi „üresjárat” néhány szereplőnél, és több esetben lehet vitatkozni egy-egy szerepelemzés helyenkénti felszínességével), mégis: a *Gyökerestől* messze túlmutat egy diákszínjátszó előadáson, professzionális színészi eszközökkel kísérelte meg, többnyire lebilincselő sikerrel.

NNÁ/KIMI 12.B – *Szutyok* – rendező: Pálya Pompónia

Pintér Béla *Szutyok* című szatírája telis-tele van színészi jutalomjáték szerepekkel, és a benne sorjázó tragikomikus szituációk és színpadi helyzetek is olyan jól játszhatók, annyira színész-szájra íródtak, hogy az már szinte veszélyes. Könnyű belesétálni abba a csapdába, hogy a hamar elérhető komikus hatás kedvéért lemondunk a szerepek mélyén megbúvó emberi drámák megformálásáról, és ez a veszély különösen fennáll, ha a darabot fiatalok viszik színre. A *Szutyokból* készült előadás azonban bölcsen kikerüli a csapdát, sőt: a tragikum néhol még erősebben kiüt-közik, mint a felszínen fecsegő komikum, ami nemcsak a darab mély ismeretéről tanúskodik, illetve pontos színészvezetést jelent a rendező részéről, hanem olyan színészi érettséget sejtet, főként a két női főszereplő esetében, ami egészen zavarba ejtő. A kiegyensúlyozott színészi teljesítményekhez képest jelentéktelennek tűnnek azok az apró ritmushibák és szövegghúzásbéli logikátlanságok, amelyeket szóvá tenni csak az fog, aki keckeckedni akar. Én is csak azért teszem, mert zsűriként ez volt a feladatom.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

Zsűri: Fábíán Péter, Szvorák Zsuzsa, Uray Péter

MINŐSÍTÉSEK

- *Kórterem* – Tarr Béla – rendező: Medgyessi Lili, Regös Marcell – emléklap
- *Aludjunk!* – Golimár – rendező: Buzási Kamilla – bronz minősítés
- *Részegek* – Részegek 12.D – rendező: Tóth Bence Elmó – bronz minősítés
- *Einstand* – Pap Gang – rendező: Pap Gábor – ezüst minősítés
- *Azért vagyok ilyen, mert...* – VMG 11.d – rendező: Szalai Ádám – ezüst minősítés
- *TeMegÉn* – VMG-KIMI 11.d – rendező: Meleg Gábor – ezüst minősítés
- *Don't look out* – 11.a Tánctagozat – rendező: Gera Anita / Asztalos Dóra – ezüst minősítés
- *Crom Cruach* – NNÁ/KIMI 11.b Fekete Brontosaurus – rendező: Eck Attila – ezüst minősítés
- *EXIT* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián – ezüst minősítés
- *Boldogtalanok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián – ezüst minősítés
- *Tizenhét* – ságzoM – rendező: Mezey Gábor – arany minősítés
- *Sok ilyen szép nap* – VMG 12/D – rendező: Blahó Gergő – arany minősítés
- *A tavasz ébredése* – Kakaócsiga – rendező: Mezey Gábor – arany minősítés (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)
- *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs – arany minősítés
- *Madaram senki* – NNÁ 12b mozgásműhely – rendező: Herold Eszter – arany minősítés
- *Sakura* – NNÁ/KIMI 11.b Fehér Brontosaurus – rendező: Eck Attila – arany minősítés
- *ENDOFF* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián – arany minősítés (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)
- *Boldog nyárfalevél* – 10.a Tánctagozat – rendező: Vidáné Szent-Ivány Kinga – arany minősítés
- *Lila ákác* – rendező: Göndör Dávid – arany minősítés (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)
- *Szutyok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Pálya Pompónia – arany minősítés
- *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián – arany minősítés (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)

KÜLÖNDÍJ

- közösségépítő munkájáért: Meleg Gábor
- tér- és eszközhasználat sokszínűségéért: *Crom Cruach* – NNÁ/KIMI 11.B Fekete Brontosaurus – rendező: Eck Attila

- különleges látványvilág megteremtéséért: *Sok ilyen szép nap* – VMG 12/D – rendező: Blahó Gergő
- a személyes hangvételi drámai megvalósításért: *Azért vagyok ilyen, mert...* – VMG 11.D – rendező: Szalai Ádám
- zenei közreműködéséért: D'Agosto Franco
- legjobb diákrendező: Göndör Dávid (*Lila ákác*)

SZÍNÉSZI KÜLÖNDÍJ

- László Sarolta Gyopár – *Boldogtalanok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Beke Marcell – *Boldogtalanok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Buzási Kamilla – *Sok ilyen szép nap* – VMG 12/D – rendező: Blahó Gergő
- Hegyi Marcell – *Sok ilyen szép nap* – VMG 12/D – rendező: Blahó Gergő
- Király Marcell – Szarvaskirály szerepéért – *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs
- Fóti Lola – Angéla szerepének megformálásáért – *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs
- Nagy Júlia Boglárka – Smeraldina szerepéért – *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs
- Pohl Boglárka – a vak lány megformálásáért – *Sakura* – NNÁ/KIMI 11.b Fehér Brontosaurus – rendező: Eck Attila
- Agócs Attila – a hegy démona megformálásáért – *Sakura* – NNÁ/KIMI 11.b Fehér Brontosaurus – rendező: Eck Attila
- Pécsi Dóra – Barka szerepének megformálásáért – *Boldog nyárfalevél* – 10.a Táncszázados – rendező: Vidáné Szent-Ivány Kinga
- Ozwald Damián – Tódor szerepének megformálásáért – *Boldog nyárfalevél* – 10.a Táncszázados – rendező: Vidáné Szent-Ivány Kinga
- Násztör Eszter – Irén szerepének megformálásáért és az *EXIT*-ben nyújtott alakításáért – *Szutyok* / NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Pálya Pompónia; *EXIT* / NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Roznár Ágnes – Rózszi szerepének megformálásáért – *Szutyok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Pálya Pompónia
- Sipos Zénó – Attila szerepének megformálásáért – *Szutyok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Pálya Pompónia
- Beale Emma – Alina szerepének megformálásáért – *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Benkovits Szonja – Nadja szerepének megformálásáért – *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Anderson Jázmin – Liza szerepének megformálásáért – *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Csonka Benedek – Andrej szerepének megformálásáért – *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Bóti Kira – különleges komikai karakterek megformálásáért – *Boldogtalanok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Regős Marcell – különleges komikus karakter megformálásáért – *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs

ODE-tábori meghívás

- Buzási Kamilla – rendezői munkájáért
- Beale Emma – színészi különdíj
- Hegyi Marcell – színészi különdíj

Fülek – Szvorák Zsuzsa meghívása

- *Sakura* – NNA/KIMI 11.b Fehér Brontosaurus – rendező: Eck Attila
- *Tizenhét* – ságoM – rendező: Mezey Gábor

✱

RDT 2022

Dél-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Farkas Atilla

Pécs, 2022. április 1-2.

Sziniminisz: *Elefántbaby* – rendező: Szabó Márk József, Szabó, Zsolt

A fesztivál rögtön bevitt minket az emberi létezés sűrűjébe. Brecht-darab, igazi brechti színház, fiatalok prezentálásában. És gyönyörűen működik a dolog. Nézőként meg vagyok szólítva, kényelmetlen helyzetbe vagyok hozva, örvendek és elszomorodom, miközben a történet szépen bontakozik. Az ígéretes lendület viszont az előadás előrehaladtával egyre jobban elfogy, és a játékidő hetven percének végére már csak a fiatalemberek teste és Brecht mondatai maradnak a színpadon. A csapat gyönyörű munkát végzett, talán a fa lehetett nagy, amibe a fejszékünket vágták, vagy az idő kevés, amíg a fa el nem fejszélődik.

11.C Müszi: *Mert a Béres azt mondta* – rendező: Herczeg Adrienn

Miért a cím? – kérjük a csapatot és mondják is, hogy mert miért ne. Gondolták, majd kimagyarazzák, ha nagyon muszáj. Szép, letisztult, világos és erős színházat láthattunk harminc percben tettvágytól sugárzó kamasz szemekkel, ami igen jóleső élmény volt. Ami számomra nem annyira esett jól, az a gondolat, a folyamat, az elmerülés, a tanulás. Ügyes csapat, ügyes rendező, ügyes előadás. Ennél sokkal több minden történhetett volna abban a harminc percben a nézőkkel, illetve ebben a tanévben a fiatalokkal. Mindenesetre a képzést dicséri, hogy az etűdsorból több mozzanat is valódi drámai hatást volt képes elérni, ami szép teljesítmény.

Kodály 9: *Bűnösségesség* – rendező: Gál Éva

Vegytiszta diákszínjátszás, fékevesztett tombolás és tartalmi fegyelem. Mert hát végső soron kit nevezünk bűnösnek? Persze felnőttkorunkra már megbarátkozunk a bűn relatív természetével, de az előadás szereplői épp azt az életkori „sajátosságot” mutatták meg, amikor elkezd felderengeni előttünk, hogy számos szabály bizony csak betokosodott szokásjogon és poros tekintélyelvűségen alapul. És ez nincsen jól. Az előadás rövid, velős, szégyentelenül vicces és mélyen emberi. Huszonvalahány kisgimnazista mozgott együtt olyan módon a színpadon, amit ma már igazán ritkán látni.

SZM H2OPOK: *Mit, hol?* – rendező: Kutnyánszkyé Bacskai Eszter

A nagyszínpadon a nézőtérrel élénk Beckett abszurd világa, gimnazisták interpretációjában. A csapat friss, a közös ritmus még nem alakult ki, de az ötletek már szépen záporoznak. Érződik a csoportból a tenni akarás, önmagam feltárásának és megmutatásának vágya, a humor